

[Glensgård]

følgelig sige, at dér kan vi tilsige regeringen en positiv støtte. Men fremskridtspartiet er altså meget ulykkeligt over, at regeringen møder op med en finanslov som den, der nu er lagt op til.

Det er vigtigt, synes fremskridtspartiet, at omkostningsniveauet i dansk erhvervsliv sættes ned. Det siger regeringen også at den vil gøre – ved at straffe den almindelige lønmodtager. Men der er jo andre dele af omkostningerne for dansk erhvervsliv end lige lønudgifter. Der er også en anden udgift, som er af stor betydning for dansk erhvervsliv: renteudgiften. Jeg vil godt spørge den nye finansminister, om finansministeren kan give os en dato for, hvornår vi har likviditetskrisen i samfundet. Hvad er datoen? Er det i 1983, eller er det i 1984, hvor regeringen ikke vil være i stand til at finansiere sit underskud ved optagelse af nye lån, fordi der ikke længere er købere? Pensionskasserne og forsikringsselskaberne kan ikke følge med den maskine, man har stående i Nationalbanken til udstedelse af obligationer. Der er altså ikke købere til det. Jeg vil godt spørge finansministeren: er finansministeren eller regeringen ikke bange for, at vi når et tidspunkt ret snart, hvor vi ikke kan finansiere det kæmpemæssige underskud?

Ja, siger regeringen, men vi har jo også lagt op til, at vi vil spare. Det er den gamle historie. Underskuddet i 1982 bliver på omkring 90 mia kr., i 1983 på 160 mia kr., og så vil man spare 20 mia kr. Ja men udviklingen går jo fortsat i den gale retning. Spørgsmålet er, om hr. Heinesens afgrund nås 10 minutter før eller 10 minutter senere. Det er alt. Det er det, der er ulykken ved det oplæg, som regeringen er kommet med.

Fremskridtspartiet finder det helt urimeligt, at en VCQM-regering vil være med til at hæve det danske renteniveau med måske et sted mellem 2 og 2,5 procentpoints, hvilket vil være en naturlig reaktion på de udbud af statsobligationer, som regeringen lægger op til. Fremskridtspartiet ønsker altså ikke at hjælpe regeringen med at kvæle flere danske erhvervsvirksomheder.

Vi har her i folkettingen ved flere lejligheder været igennem politiske forlig. Jeg skal minde regeringen om septemberforliget – jeg skal straks sige, at statsministerens parti var ikke med – hvor vi altså havde et forlig mellem socialdemokratiet, venstre, det radikale

venstre, kristeligt folkeparti og CD, der gik ud på, at vi skulle have større udgifter. Vi vidste, at større offentlige udgifter gav en dårligere konkurrenceevne, fordi skatterne steg. Vi ved, at den dårlige konkurrenceevne giver betydelig flere arbejdsløse. Nu har man altså indgået et forlig mellem fire partier, nemlig regeringspartierne, der fortsat bygger på større offentlige udgifter. Vi kan selvfølgelig sagtens gentage, hvad vi sagde i forbindelse med septemberforliget. Det er den samme politik for fremskridtspartiet. Vi har hørt ved adskillige lejligheder, at det, man fra de andre partier siger om fremskridtspartiet, er: ja men I siger det samme hver gang. Jeg vil sige: ja, heldigvis, for det er rart at have en økonomisk politik, som er rigtig, og som ikke skal indordnes efter, hvordan man nu skal takkes vælgerne bedst.

Når vi altså i de kommende uger skal debattere regeringen finanslovsforslag, kan vi tilsige regeringen al mulig støtte til at nedbringe underskuddet på statsfinanserne så meget som overhovedet muligt – hvis ikke regeringen vil straffe den almindelige lønmodtager, hvis ikke regeringen vil straffe folkepensionister. Men alle andre besparelser vil fremskridtspartiet støtte. Vi håber, at regeringen vil være med til at skære ned på socialforskningsinstituttet, på Det kgl. Teater, indføre nogle flere adgangsbeholdninger, skære ned i monopoltilsynet, Danmarks Statistik, skære ned på postvæsenet, på statens teaterskole, stoppe udbygningen af Kastrup lufthavn. Ja, vi kunne blive ved. I hundredvis af forslag kan vi lægge frem for regeringen.

Vi håber naturligvis, at regeringen er indstillet på at opnå et forlig med fremskridtspartiet om den kommende finanslov. Vi er klar til det. Jeg vil godt sige, at der skal være megen bevægelse i regeringen. Men vi håber naturligvis, at statsministeren holder fast ved sit oprindelige oplæg her til folketingsåbningen: at man vil gå i folketingssalen og forhandle med partierne. Jeg kan sige til regeringen, at I får stor støtte hos os, og I har hjælp behov.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Det er naturligvis statsministerens opgave at svare på samarbejdsbetingelserne, men det